

ла заповѣдь, слѣдъ като са мъркне, да не про
никого въ него изъ Петербургъ.

Единъ денъ господаря билъ въ театра,
са находилъ на Литейната улица, издалечъ отъ
ра на любезната негова кърстница Бобрин
Пушкина, която била тоже тазъ вечеръ на те
Кърстинца му го поканила, слѣдъ свършване
пиесата да са отбие у нея на вечерна закуска
нарха са обѣщаль.

Слѣдъ свършванието на представлението,
подаря, безъ да забѣлѣжи нѣкой, излѣлъ изъ т
последванъ отъ единъ само слуга, качилъ с
малка една шайна и, като най-простъ чловѣкъ
правиль са при една отъ нощнитѣ стражи на
Монарха подъ видъ на обикновенъ търговецъ
лилъ стражата да го пропустне да заmine на д
та страна на рѣката по причина че билъ закъ
въ града, войника отговориль:

— Запретено е, върщай са!

Монарха му далъ една рубла; войника не
ставаль; монарха по-една по-една обѣщаль д
само да го препустне; войника обаче са не с
сяваль за нищо, той казваль:

— Виждамъ, ти си добъръ чловѣкъ, но вър
назадъ; ако продължавашъ да са противишъ,
ще са принудж, или да та застрѣлж, или, съ
гърмване, да извѣстж на глания каракулъ з
додатъ да та зематъ като предатель.

Господаря са отправиль при втори ста
показаль му са за купецъ, закжснелъ въ града
лающъ да премине на другата страна на рѣ
войника са не показаль тѣй строгъ и не съгла
както първия: той са измамилъ и, за двѣ само
бли, пустне монарха. Както и да е, господаря са
наль и отишелъ у кърстница си Бобринцева-И